

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **X. L.**, zastoupený JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2006, č.j. OAM 106/LE-PA04-PA04-2006, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2006, č. j. 56 Az 293/2006 - 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2006 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně, dne 18. 9. 2006. Jelikož žaloba neobsahovala náležitosti ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s. (po citaci právních předpisů odkazovala ohledně skutkových důvodů na správní spis žalovaného) vyzval soud usnesením žalobce k jejímu doplnění; současně ho poučil, že nebude-li žaloba doplněna a v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, soud žalobu odmítne. V podání ze dne 11. 10. 2006 pak žalobce uvedl, že odkaz na spisový materiál považuje za dostatečný pro vymezení žalobních bodů. Krajský soud poté svým usnesením ze dne 1. 11. 2006 žalobu odmítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž odkázal na své doplnění žaloby a uvedl, že odkaz na spisový materiál žalovaného považuje za dostatečný způsob vymezení žalobních bodů. Rovněž tento odkaz považuje za dostatečné určení důkazního prostředku. Když správní spis jako celek byl podkladem pro správní rozhodnutí, musí se jím dle stěžovatele soud zabývat, aby mohl dostatečně zhodnotit právní a skutkovou relevanci daného správního rozhodnutí. Jedině z kontextu správního spisu může vyplynout, že žadatel o azyl neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Proto se stěžovatel domnívá, že soud musí posoudit žalobu proti takovému správnímu rozhodnutí v kontextu celého správního spisu. Stěžovatel shledává usnesení krajského soudu v rozporu s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatele totiž musí být v řízení nejprve zjištěn skutečný stav věci či situace, o které se rozhoduje. Správní orgán však v jeho případě neprovedl žádné dokazování, resp. nezohlednil skutkově správně situaci

stěžovatele, a proto stěžovateli soud ve svém rozhodnutí zabránil v uplatnění práva na spravedlivý proces. Na podporu svých tvrzení cituje stěžovatel dvě rozhodnutí Ústavního soudu a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2005, č. j. 5 Azs 208/2005 - 51. Závěrem stěžovatel poukázal na změnu rozhodovací praxe Krajského soudu v Brně, neboť dle jeho názoru se do nynější doby tento soud meritorně zabýval žalobami skutkově vymezenými ve stejném rozsahu, v jakém byla odůvodněna žaloba stěžovatele.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je z části nepřípustná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že předmětná kasační stížnost napadá usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, a proto přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Nejvyšší správní soud může podrobit přezkumu pouze postup krajského soudu a jeho úvahy, tedy posoudit závěry, které jej vedly k odmítnutí žaloby; nemůže se však zabývat námitkou stěžovatele směřující k neprovedení dokazování žalovaným ve správním řízení a s tím spojeným porušením práva na spravedlivý proces. Takové námitky jsou nepřípustné.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda zbývající část kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nedostatečnost vymezení žalobních bodů (skutkových důvodů) prostřednictvím odkazu na žádost o azyl, resp. na obsah správního spisu, potvrdil Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz, ze dne 5. 2. 2004, č. j. 4 Azs 53/2003 - 45, www.nssoud.cz, nebo konečně i v rozsudku citovaném Krajským soudem v Brně ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaném pod č. 488/2005 Sb. NSS. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, který v kasační stížnosti zmiňoval stěžovatel, se pak týká případu, kdy krajský soud stěžovatele k doplnění žaloby nevyzval a tento rozsudek tedy nelze na projednávanou věc aplikovat. Námitka, již stěžovatel učinil předmětem sporu, byla tedy v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešena s týmž výsledkem a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud neshledává, že by se Krajský soud v Brně svým usnesením dopustil nepřípustného odklonu od konstantní judikatury.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na přípustnou námitku, kterou stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele;

Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevnikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu